

ΚΡΙΤΙΚΗ

ΜΕ ΤΗΝ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

Θαρρώ πως στο χώρο της συναισθηματικής επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων γενικώς και ειδικά των συντοπιτών υπάρχει ένα νοπτό πληκτρολόγιο που ενεργοποιεί κοινά σε πολλούς πεδία συγκίνησης και νοσταλγίας. Στα πλήκτρα αυτού του πληκτρολογίου

υπάρχουν ταμπελίτσες όπως «το σπίτι της γιαγιάς», «η μαμά... κοίτα πως ήταν νέα», «οι παλιές φωτογραφίες νεόνυμφων ζευγαριών», «τα παιδικά όνειρα ανάμεικτα με τις παιδικές αναμνήσεις και μυρωδιές από το πατρικό σπίτι», «τα αγαπημένα πεθαμένα πρόσωπα»... Στο ίδιο πληκτρολόγιο υπάρχουν πλήκτρα που έχουν χαρακτήρα αρνητικό,

που είναι σημαδεμένα με το κόκκινο χρώμα κινδύνου, και πάνω τους αναγράφονται τα εξής: «αλλοτρίωση από το κοινό εθνικό/εντόπιο παρελθόν», «φθορά των εθίμων», «χαμένη αθωότητα», «επίθεση παγκοσμιοποίησης στην παράδοση», κλπ. Αν το καλλιτεχνικό μήνυμα διατυπώνεται με τη χρήση αυτού του πληκτρολογίου και μόνο, σίγουρα βρίσκει πλατιά ανταπόκριση, καθώς η γενικότητα και η αοριστία του μηνύματος δημιουργεί την εντύπωση μιας πλαστής συναισθηματικής επανένωσης σε σύνολο, μιας στιγμιαίας, γλυκιάς μεν, αλλά επιφανειακής συγκίνησης.

Η παράσταση του Βασίλη Ανδρέου «πληκτρολογήθηκε» με τον τρόπο που περιέγραψα πιο πάνω. Συγγραφέας και σκηνοθέτης των «Θεραπαινίδων», της παραγωγής της Πειραματικής Σκηνής του ΘΟΚ, ο Βασίλης Ανδρέου δημιούργησε το κείμενό του συγκολλώντας δικές του ευαισθησίες και αναμνήσεις με στοιχεία από τα βιώματα των ηθοποιών και άλλων συνεργατών του και αντλώντας από άλλες πηγές, όπως, π.χ., το βιβλίο του Ανδρέα Καραγιάν «Η αληθινή ιστορία». Κράτησε όμως όλο το υλικό στο επίπεδο της συγκινησιακής επιφάνειας, ωσάν να ήθελε να επηρεάσει πολλούς, αλλά... ελαφρώς. Δεν επέλεξε τον δρόμο της πιο οδυνηρής εμβάθυνσης, που θα είχε στόχο να φτάσει ο ίδιος και να οδηγήσει τους συνεργάτες του, αλλά και τους θεατές του σε βαθύτερα επίπεδα νοσταλγίας και αυτογνωσίας. Ίσως θα τον ακολουθούσαν λιγότεροι, αλλά η πορεία θα ήταν πολύ πιο ενδιαφέρουσα. (Παρεμπιπτόντως, τέτοια πορεία ακολουθεί ο Καραγιάν στο βιβλίο του, οδυνηρά και εις βάθος).

Η παράσταση ναι μεν οργανώνεται γύρω από τον άξονα του γάμου μιας από τις ηρωίδες του, αλλά έχει έντονο σπονδυλικό χαρακτήρα, όπου η κάθε μία από τους ηθοποιούς παίρνει ένα σόλο επεισόδιο, διαφορετικό στη στιλιστική ατμόσφαιρα και στον υποκριτικό τρόπο, με αποτέλεσμα η αισθητική ενότητα να πληγώνεται. Παρόλο που ως σκηνοθέτης ο Βασίλης Ανδρέου

στοχεύει στην ενότητα του θεάματος, με την μουσική του Γιώργου Βλάχη, με την παρουσία των μουσικών στη σκηνή και με την εικαστική όψη της παράστασης (Μελίνα Οικονόμου).

«Θεραπαινίδες» του Βασίλη Ανδρέου από την Πειραματική Σκηνή του ΘΟΚ.

Σκηνοθεσία: Βασίλης Ανδρέου.

Σκηνικά-Κοστούμια: Μελίνα Οικονόμου.

Μουσική/Διδασκαλία τραγουδιών: Γιώργος Βλάχης.

Στίχοι: Γιώργος Βλάχης, Βασίλης Ανδρέου.

Μουσικοί επί σκηνής: Γιώργος Βλάχης,

Κωνσταντίνος Ευαγγελίδης.

Σχεδιασμός φωτισμών: Σταύρος Τάρταρης,

Σταύρος Ευλαμπίου

Παίζουν: Ζωή Κυπριανού, Στέλα Φυρογένη,

Λέα Μαλένη, Χριστιάνα Λάρκου, Έλενα Ευ-

σταθίου, Ελένη Σιδερά, Άννα Παπαγεωργίου,

Μάρα Κωνσταντίνου, Αλέξανδρος Παρίσης